

Andrzej Prinke

Januszkowo Kujawskie, gm. Nowa Wieś Wielka, woj. bydgoskie

Informator Archeologiczny : badania 16, 11

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania miały charakter sondażowy i miały na celu określenie pozycji stratygraficznej i warunków występowania zabytków. Podjęte dotkowanie terenu stanowiska nie doprowadziło do uzyskania nowych zabytków. Warstwa gleby współczesnej zalega bezpośrednio na poziomie zwietrzeliska fliszu sągurskiego - poziomu intensywnie erodowanego. W tej sytuacji przybliżony zasięg obozowiska wyznaczony jest przez rozrzut materiału zabytkowego na powierzchni pól ornych.

Uzyskane zabytki to: regularny rdzeń dwupiętowy wiórowy o przygotowanych piętach i zaprawą jednego boku, wykonany z krzemienia jurajskiego podkrakowskiego, skośny półtylczak o masywnym półtylcu zdwojony z drobnym przekuwaczem /czerwony radiolaryt/, fragment drapacza z krzemienia jurajskiego podkrakowskiego oraz odłupek z krzemienia narzurowego bałtyckiego. Cechy tych wyrobów wskazują na związek stanowiska ze schyłkowopaleolitycznym technokompleksem z liściakami.

Nie przewiduje się dalszych badań wykopaliskowych na stanowiskach 13 i 22.

JANUSZKOWO KUJAWSKIE, gm. Nowa Wieś Wielka
woj. bydgoskie

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadził dr Andrzej Prinke.
Finansował WKZ w Bydgoszczy. Piąty
sezon badań. Mezolityczne stanowisko
kultury komornickiej.

Stanowisko leży na południowym stoku długiego i wyniosłego wału wydmowego o orientacji E-W, który sąsiaduje od S z rozległym torfowiskiem. Teren ten stanowi południowy skraj pradoliny Noteci-Warty. Celem obecnego sezonu było dokończenie eksploracji rozległej krzemienicy. Dotychczasowy wykop rozszerzono w trzech kierunkach - północnym, wschodnim i zachodnim, łącznie o 222 m², w wyniku czego cała zbadana powierzchnia stanowiska liczy 503 m².

Materiały archeologiczne zalegały począwszy od powierzchni do głębokości przeciętnie 0,8 m, miejscami nawet do 1,7 m. Uzyskano dalszych 447 zabytków wydzielonych, w tym: 76 rdzeni, 70 zbrojników mikrolitycznych, 25 drapaczy, 8 skrobaczy, 18 rylców, 56 wiórów łuskanych, 85 odłupków łuskanych i liczne odpadki techniczne. Wśród zbrojników wyróżniono m.in.: tylczaki typu Stawinoga, tylczaki zwykłe, trójkąty równoramienne, trójkąty równoboczne, półtylczaki typu Komornica i półtylczaki zdwojone. Wymienione typy zbrojników, występujące licznie już w poprzednich sezonach badawczych, potwierdzają dotychczasową klasyfikację chronologiczno-kulturową stanowiska /obozowisko wczesne mezolitycznej kultury komornickiej/. W sumie, liczba zabytków wydzielonych wynosi 2.272 okazy. Ponadto, w dalszym ciągu występowały liczne materiały o charakterze masowym: wióry, odłupki i odpadki krzemienne.

Nie natrafiono natomiast na dalsze ślady zabudowy.
Badania zostały zakończone.